

[Bernhard Baunsgaard]

stillende, at den mand, der har en bruttoindkomst på 1 mill. kr., betaler 31 pct. i skat, når den mand, der har en bruttoindkomst på ¼ mill. kr., betaler 31,4? Er det, man ønsker, at man med stigende indkomst får faldende skat procentvis?

Og jeg vil gerne understrege til allersidst, at rentefradraget udgør 85 pct. af samtlige fradrag. Hvis man ikke rører ved rentefradraget og det skal forstås bogstaveligt, at direktøren skal beholde de 73 pct. og folkepensionisten nøjes med de 40 pct., er der ingen grund til at fortsætte denne diskussion, så kan der ikke laves en skattereform.

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne takke de socialdemokratiske forslagsstillere for, at de denne gang har taget alle de oplysninger, vi undervejs fik i sidste samling om virkningerne af deres forslag, med som bilag. Jeg er ganske uenig med hr. Lawaetz, som sagde, at han manglede oplysninger om, hvordan det ville virke; det har netop været fremskridtet ved dette forslag, at nu kan vi faktisk se temmelig detaljeret, hvordan det vil virke.

Dernæst vil jeg sige – det er vist for 117. gang – at for VS drejer det sig ikke om teknikker, når vi snakker skattereform, det er disse debatter jo tilbøjelige til at drukne i, men det drejer sig om de fordelingspolitiske virkninger, og det eneste, man derfra kan slutte om teknikker, er, at vi ikke kan få en fornuftig fordelingspolitisk virkning uden at gribe ind over for fradragene og først og fremmest rentefradragene. Så meget kan man i hvert fald sige om teknikker.

Så vil vi også godt se på, at man ikke ligefrem favoriserer passiv kapitalanbringelse i forhold til aktiv, men ellers er det de fordelingspolitiske virkninger, det drejer sig om – med en meget stor åbenhed over for, hvilke teknikker der kan blive bragt i forslag.

Vi mener, at de fordelingspolitiske virkninger af det socialdemokratiske skattereformforslag vender den rigtige vej. Vi mener at kunne se af bilag 2, at provenuet er det samme, men vendepunktet indtræder ved indtægter over 150.000 kr. brutto, at i øvrigt det meget store antal, 68 pct., bliver ramt meget lidt, medmindre de sådan helt specielt har gjort brug af fradragsmuligheder, og at vi

fortsat får en nogenlunde progression ud af det.

Alligevel er der en hel del spørgsmål i det. Hvorfor ikke en større opretning specielt for de allerlaveste indtægter? Hvorfor laver man en kombination af forhøjelse af proportionalstræk og så en ny tillægsskat, som giver et underskud på halvdelen milliard kroner, sådan at man skal bruge de første halvdelen milliard af fradragsinddragelserne til bare at dække det hul med?

Hvorfor vil man kun gøre det umuligt, som hr. Bakholt sagde, at fradrage sig fra tillægsskatten, men ikke fra basisskatten? Hvis man erkender, at det er urimeligt, at man kan fradrage sig fra skat, hvorfor vil man så fortsat lade folk fradrage sig fra basisskatten på de 48 pct. og kun gøre det umuligt for dem at fradrage sig fra tillægsskatten på de 25 pct.? Det forekommer os temmelig ufatteligt.

Hvorfor er det nu kun halvdelen af repræsentationsudgiften, der ikke skal være fradragsberettiget? I socialdemokratiets 1978-reformforslag var det den hele. Og hvorfor har man overset en hel masse andre fradrag? At gå mere i detaljer tillader tiden ikke, men grundtrækkene i de fordelingspolitiske virkninger mener vi er rigtige, vi kunne blot ønske dem kraftigere i den tendens, de har i forslaget.

Heroverfor står i skattedebatten skatteministerens kommissorium for arbejdet med en skattereform, og det kan vi til gengæld lige så tydeligt se går den stik modsatte vej. Det pudsige er jo, at begge forslagsstillere, socialdemokratiet og ministeren med hans kommissorium, tager de radikale til indtægt.

De radikale og hr. Bernhard Baunsgaard blev småfornærmede, da jeg ved vedtagelsen af det radikale beslutningsforslag om en skattereform i foråret sagde, at det var aldeles intetsigende, men vi ser jo nu, at to fuldstændig modsatrettede forslag til skattereform begge tager de radikale til indtægt. Jeg kunne godt ønske, at de radikale i endnu højere grad præciserede deres holdning specielt til skatteministerens kommissorium, eftersom vi ellers spilder endnu et år med at sidde og rode med et reformudkast, som ikke har en kinamands chance for at blive vedtaget. Det er, hvad vi har set i alle de år, hr. Bernhard Baunsgaard har været skatteordfører for det radikale venstre. Så kan han me-